

ret revisor og vidste, at der ikke var blevet lavet denne her meget fine, jeg tror, det er et fransk udtryk for en aktuel opgørelse over aktiver og passiver pr. overtagelsesdagen, men lad det ligge. Men når dette spørgsmål bliver stillet til den danske regering, som har alverdens koryfæer af politiker og for lidt'er, og jeg ved ikke hvad, hvorfor går den danske regering så ikke ind og ser efter, om der er foretaget en sådan sædvanlig opgørelse?

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg vil nødig afskære nogen, men jeg vil alligevel henstille til, at deltagerne i de korte bemærkninger så vidt muligt begrænser sig til højst tre omgange.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Først til hr. Frank Aaen. Jeg synes ikke, at beretningen lægger op til at vise en sammenlægelse i 1992. Det synes jeg ikke, men jeg vil også sige: Der er da ting i den, hvorom man kan sige, at den heller ikke afviser, at der kan være det.

Jeg synes, og det ville jeg også have sagt i min ordførertale, hvis jeg havde haft tid, at der er ting, der er emner, som vi, når vi får set dele af beretningen lidt grundigere efter, fortsat vil interessere os for, og som vi synes, at Politisk-Økonomisk Udvalg er et glimrende forum for. Der vil også være ting, vi vil interessere os for i det fortsatte forløb, og vi kan i udvalget se på, hvad også andre vil kunne drage frem.

Så har alle her sagt: Regeringen kunne have spurgt om. Ja, det kunne regeringen, men det, der i virkeligheden er spørgsmålet, er: Burde regeringen have spurgt, eller skulle regeringen have spurgt? Skal man forlange af en regering, der består af en god snes ministre, at den i forhold til faktisk ret komplicerede bankøkonomiske spørgsmål skal stille spørgsmålene selv, når den har ansat en række eksperter til at se på det? Når regeringen har det klare indtryk, at de eksperter, der hører til Finanstilsynet, den, der har været med i Færøgruppen som rådgiver, nemlig en repræsentant fra Nationalbanken, en Finansieringsfond, hvis bestyrelse består af en lang række langt mere bankkyndige personer end dem, der sidder i regeringen, er det så sådan, at regeringen skal være forpligtet til at sidde og sige: Det er nok noget forkert, de binder os på ærmet?

Det synes jeg ikke, man kan forlange af en regering. Jeg synes, man kan forlange af en regering, at den sørger for at have nogle ordentlige rådgivere, at de får en opgave, og at man så kan udføre den løsning, som de lægger på bordet. Så derfor: Ja, man kunne have spurgt, men der er ikke noget, hvor man kan sige, at man skulle have spurgt. Det ville være at anse en regering for at være noget helt andet, end det er. Den er ikke et sagsbehandlingskontor.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil gerne grave lidt videre i det spørgsmål, som jeg rejste tidligere, nemlig om fru Pia Gjellerup virkelig mener, at det er en anstændig måde at behandle vælgerne på. Sagen er jo, som fru Pia Gjellerup siger, at man har skrevet det ned i forslaget til vedtagelse, som man finder væsentligt.

For hvis man læser forslaget til vedtagelse igennem – og det kunne være, at fru Pia Gjellerup skulle gøre det én gang til – viser det sig jo, at det er med den meget brede pensel, der males: Ansvarret deles ud til højre og til venstre med ét formål, nemlig at regeringen kan kaste ansvaret fra sig, og det er helt tydeligt, at næsen skal begrænses til en vis størrelse uanset sagens karakter og alvor! Det er det, det her handler om.

Og det, der gør det så komisk og må gøre det mærkeligt for folk uden for huset her at se på denne debat, er jo, at man kan iagttage en regering, som har forhandlet om størrelsen af sin egen næse i en sag, hvori regeringen i den grad selv er part.

Det er jo ikke en uvildig regering, der har forhandlet om størrelsen af den næse, den skal tildeles. Næh, det er en regering, der i den grad er part og dybt involveret i sagen og i den grad forsøger at kaste ansvaret fra sig, og det er på den baggrund, jeg tillader mig at spørge fru Pia Gjellerup, om hun virkelig mener, at det her er udtryk for en anstændig behandling af vælgerne.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg skal takke for det tilsagn, der kom fra fru Pia Gjellerup om at være med til at grave videre i det store spørgsmål, der står tilbage: Hvorfor hjælp danske myndigheder Den Danske Bank med at snyde færingerne?